

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Thomas Etzold, Sandra Etzold, Toni Lennard Etzold

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (1) musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?
- 2) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają również znaczenie dla późniejszego lotu, czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?
- 3) Czy ingerencje osób trzecich działających na własną odpowiedzialność, na które przeniesiono zadania należące do działalności przewoźnika lotniczego należy oceniać jako nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia?
- 4) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: czy przy ocenie istotne jest, na czyje zlecenie (przewoźnika lotniczego, operatora portu lotniczego etc.) działała osoba trzecia?

(1) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 września 2013 r. w sprawie T-434/11 Europäisch-Iranische Handelsbank AG przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 listopada 2013 r. przez Europäisch-Iranische Handelsbank AG

(Sprawa C-585/13 P)

(2014/C 15/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europäisch-Iranische Handelsbank AG (przedstawiciele: S. Jeffrey, solicitor, S. Ashley, solicitor, A.

Irvine, solicitor, H. Hohmann, Rechtsanwalt, D. Wyatt, QC, R. Blakeley, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu w wyszczególnionych punktach wskazanych w niniejszym odwołaniu;
- niezwłoczne stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków w zakresie, w jakim mają zastosowanie do EIH;
- obciążenie Rady poniesionymi przez EIH kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem w ramach postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd naruszył prawo i doszedł do wniosku niezgodnego z żądaniami, stwierdzając, że EIH przyznał, iż przeprowadzał transakcje, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania EIH:
 - EIH nie przyznał, że przeprowadzał transakcje opisane w uzasadnieniu Rady.
 - EIH zaprzeczył w sposób wystarczający w żądaniach przedstawionych na piśmie, że przeprowadzał transakcje opisane w uzasadnieniu, i z tego względu zaprzeczenie to było dopuszczalne.
- 2) Sąd naruszył prawo, ustalając, że spełnione zostały materialne kryteria wskazania:
 - EIH nie przyznał, że przeprowadzał transakcje, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania EIH, a Rada nie przedstawiła dowodów przeciwnych.
 - Transakcje wymienione w skardze EIH nie odpowiadały transakcjom, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania.

- Twierdzenie EIH, że pewne transakcje zostały wyłączone z zakresu reżimu sankcji Unii (mianowicie wpłaty na zamrożone rachunki), było w wystarczający sposób udokumentowane i tym samym dopuszczalne.

- EIH przedstawił dowody dotyczące zezwoleń na podstawie art. 8–10 rozporządzenia Rady (WE) 423/2007 ⁽¹⁾ lub wystarczające dowody dotyczące zezwoleń na podstawie art. 21 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 ⁽²⁾ w odniesieniu do transakcji, które miały miejsce po dniu 2 września 2010 r.
- Na tak zwane transakcje trzeciej drogi wyraził zgodę właściwy organ krajowy odpowiedzialny za wdrażanie sankcji w Niemczech i nadzorowanie EIH (Bundesbank), a Sąd niesłusznie uznał, że Bundesbank przekroczył swoje uprawnienia, oraz niesłusznie uznał, że EIH powinien być podać w wątpliwość kompetencje Bundesbanku do wydania zezwoleń, które wydał.
- 3) Sąd naruszył prawo, odrzucając przywołane przez EIH uzasadnione oczekiwania/zarzut dotyczący pewności prawa:
- Sąd przyjął niepoprawną kwalifikację okoliczności faktycznych w aktach sprawy Sądu i niesłusznie uznał, że EIH powinien był przewidzieć, iż zostanie wskazany ze względu na spełnienie wiążących zapewnień Bundesbank.
- Sąd niesłusznie uznał, że EIH nie może się powołać na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, iż Bundesbank przekroczył swoje uprawnienia, ponieważ Bundesbank nie przekroczył swoich uprawnień, a nawet gdyby to uczynił, nie uniemożliwiłoby to powołania się na zasadę uzasadnionych oczekiwań.
- Sąd naruszył prawo, uznając, że odpowiednie przepisy, według których EIH został wskazany, są jednoznaczne.
- 4) Sąd naruszył prawo, uznając, że EIH nie może powołać się na art. 32 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 dla celów podważenia swojego wskazania, i uznając, że sankcje nałożone na EIH zapewniają skutek zapobiegawczy, którego nie można by było osiągnąć w ten sposób, że Bundesbank nie wyrażałby dłuższej zgody na trzecią drogę lub nie zezwalałby na takie transakcje:
- Przy założeniu (czemu się przeczy), że EIH działał niezgodnie z prawem, art. 32 ust. 2 uniemożliwił wskazanie EIH, gdyż EIH działał zgodnie z poradami i wytycznymi Bundesbank pod każdym względem i nie wiedział ani nie miał zasadnego powodu, by podejrzewać, że działał niezgodnie z prawem.
- Nałożenie środków ograniczających na EIH było nieproporcjonalne, gdyż istniały bardziej proporcjonalne środki, ponieważ gdyby Rada uznała, że niemiecki reżim regulacyjny wymaga przeglądu i ewentualnie zmiany, mogła była zasugerować taki przegląd władzom niemieckim, a władze niemieckie byłyby zobowiązane do współpracy ze względu na obowiązek lojalnej współpracy, czego Sąd niesłusznie nie wziął pod uwagę.
- Sąd naruszył także prawo i doszedł do wniosku niespójnego z dokumentami w aktach sprawy, uznając, że środki ograniczające są proporcjonalne, gdyż w przypadku EIH odnośne transakcje zostały ujawnione dopiero po zdarzeniu. W pierwszej kolejności Bundesbank wyraził zgodę na trzecią drogę, zanim EIH działał zgodnie z tą zgodą. W drugiej kolejności, gdyby przegląd wyrażonej przez Bundesbank zgody na transakcje trzeciej drogi doprowadził do zmiany stanowiska Bundesbanku, miałyby to skutek zapobiegawczy w odniesieniu do wszystkich przyszłych transakcji.
-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).
-
- Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 września 2013 r. w sprawie T-429/11, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 listopada 2013 r. przez Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.**
- (Sprawa C-587/13 P)**
- (2014/C 15/17)
- Język postępowania: hiszpański*
- Strony**
- Wnoszący odwołanie: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A. (przedstawiciele: adwokaci J. Ruiz Calzado, M. Núñez Müller i J. Domínguez Pérez)
- Druga strona postępowania: Komisja Europejska
- Żądania wnoszącego odwołanie**
- Uchylenie zaskarżonego postanowienia,